

- posiłkowo orzeczenie na podstawie art. 241 WE o niezgodności z prawem i niemożności stosowania części B pkt 12 i części C pkt 2 arkusza nr 19 załącznika do decyzji Komisji 97/322/WE z dnia 23 kwietnia 1997 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy udziału funduszu kapitału ryzyka w przedsiębiorstwie (Sys S.p.A) w celu umożliwienia mu inwestycji na obszarze kwalifikującym się w ramach celu 2. Investire Partecipazioni S.p.A wnosi w skardze do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 08405 z dnia 11 sierpnia 2005 r. zawierającej jej ostateczne stanowisko w sprawie korekty finansowej w rozumieniu art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88⁽¹⁾ w odniesieniu do działania 1.5 Jednolitego Dokumentu Programowego Piemont cel 2 (1997-1999) — fundusz kapitału ryzyka dla inwestycji w spółkę Sys S.p.A — i decyzji uzupełniającej nr 08720 z dnia 23 sierpnia 2005 r. Z obu tych decyzji wynika, że niekwalifikujący się wkład Wspólnoty wynosi 542 277,60 euro, co odpowiada wkładowi Wspólnoty w postaci udziału funduszu kapitału ryzyka w przedsiębiorstwie Sys.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- po pierwsze Komisja wydając zaskarżone decyzje popełniła oczywisty błąd w ocenie pod względem faktycznym i prawnym. Błędnie oceniła bowiem fakty dotyczące inwestycji w spółkę Sys S.p.A i błędnie zastosowała właściwe przepisy, a mianowicie w szczególności arkusz nr 19 dotyczący kwalifikacji wydatków w ramach funduszy strukturalnych „Zarządzanie finansami: fundusze kapitału ryzyka” załącznika do decyzji Komisji z dnia 23 kwietnia 1997 r.⁽²⁾ oraz art. 24 rozporządzenia nr 4253/88. W tym kontekście należy podkreślić, że spółka Sys podjęła działania, które były odpowiednie i przeznaczone jednoznacznie dla budowy sieci operacyjnej na obszarze celu 2.
- po drugie, wydając zaskarżone decyzje Komisja naruszyła zasadę należytego zarządzania finansami, o której mowa w art. 274 WE i art. 24 rozporządzenia nr 4253/88.
- posiłkowo na wypadek gdyby wykładnię odnośnej regulacji dokonaną przez Komisję należało uznać za prawidłową, skarżąca podnosi, że decyzje będące przedmiotem niniejszego postępowania stanowią w każdym razie naruszenie ogólnych zasad bezpieczeństwa prawnego, ochrony uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności w odniesieniu do

zachowania i stanowisk przyjętych w okresie zarządzania Funduszem Piemontskim zarówno ze strony regionu Piemontu, jak też instytucji Wspólnoty, w przedmiocie wykładni spornej regulacji.

- ⁽¹⁾ rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374 z 31.12.1988, str. 1).
- ⁽²⁾ Decyzja 97/322/WE z dnia 23 kwietnia 1997 r. w sprawie zmiany decyzji dotyczących zatwierdzenia Wspólnotowych Ram Wsparcia, Jednolitych Dokumentów Programowych i programów w ramach Inicjatyw Wspólnotowych, wydanych w odniesieniu do Włoch (Dz.U. L 146 z 5.6.1997, str. 11).

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2005 r. — Philippe Combescot przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-422/05)

(2006/C 22/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Combescot (Lecce, Włochy) [Przedstawiciel(-e): Alberto Maritati i Viola Messa, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 29 lipca 2004 r. uchylającej i zastępującej w tym samym czasie analogiczną decyzję z dnia 13 czerwca 2003 r. o przeniesieniu P. Combescota do siedziby w Brukseli
- stwierdzenie, że w związku z przyjęciem tego środka P. Combescot doznał krzywdy i uszczerbku na zdrowiu oraz w zakresie wizerunku, co miało poważny wpływ na jego równowagę psychiczną;

— zasądzenie na rzecz P. Combescota kwoty 150 000 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejszą skargę skarżący kwestionuje decyzję organu administracyjnego z dnia 29 lipca 2004 r. o przeniesieniu skarżącego do siedziby pozwanej.

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja:

- jest niezgodna z prawem, nieuzasadniona i arbitralna, ponieważ nie uwzględniła okoliczności, iż w chwili przeniesienia skarżący został uznany przez komisję lekarską za niezdolnego do służby do dnia 31 grudnia 2004 r.;
- uniemożliwia urzędnikowi kontynuowanie terapii zaleconej przez jego lekarza;
- nie może być uzasadniona interesem służby, gdyż urzędnik przebywający na zwolnieniu lekarskim nie może wypełnić swoich obowiązków służbowych.

Skarżący dodaje, że zaskarżona decyzja pociąga za sobą utratę przez niego praw urzędnika w państwie trzecim, gdyż jego stan patologiczny wystąpił podczas wykonywania obowiązków doradcy rezydującego w Gwatemali.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2005 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji

(Sprawa T-424/05)

(2006/C 22/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska [Przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skargi wniesionej przez Republikę Włoską jest decyzja Komisji C(2005) 3302 z dnia 6 września 2005 r.

W decyzji tej Komisja uznała przepisy art. 12 decreto legge (dekretu ustawowego) nr 269/2003, przekształconego w ustawę nr 326/2003, za niezgodne ze wspólnym rynkiem.

Przepisy te stanowią, że stawka podatku zastępczego, stosowanego zamiast podatku dochodowego, związanego z wynikiem operacyjnym netto różnego rodzaju funduszy inwestycyjnych

oraz funduszy typu SICAV zostaje obniżona z 12,5 % do 5 %, jeśli te fundusze inwestycyjne lub fundusze typu SICAV w ciągu roku obrotowego — przez ponad jedną szóstą łącznej liczby dni funkcjonowania funduszu — zainwestowały w notowane spółki o małym lub średnim stopniu kapitalizacji co najmniej dwie trzecie wartości posiadanych aktywów. Te fundusze inwestycyjne lub fundusze typu SICAV są określane jako „specjalistyczne”.

W opinii Komisji chodzi tutaj o środek o charakterze selektywnym, który uprzywilejowuje — z jednej strony — przedsiębiorstwa o małym lub średnim stopniu kapitalizacji w stosunku do innych przedsiębiorstw, poprzez skoncentrowanie inwestycji funduszy w tych przedsiębiorstwach, a — z drugiej strony — specjalistyczne fundusze inwestycyjne lub fundusze typu SICAV w stosunku do niespecjalistycznych funduszy inwestycyjnych lub funduszy typu SICAV, umożliwiając im osiągnięcie większego zwrotu z każdej jednostki uczestnictwa ze względu na to, że zwroty stanowią przedmiot podatku zastępczego o obniżonej stawce. Zdaniem Komisji chodzi tutaj ponadto o środek pozostający bez związku z powszechnym systemem podatkowym, który to środek stanowi jedynie pomoc operacyjną. Komisja twierdzi wreszcie, że nie można tu zastosować jakiegokolwiek odstępstwa, mogącego uzasadnić sporny środek na gruncie art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

W opinii rządu włoskiego zaskarżona decyzja jest obciążona błędem proceduralnym ze względu na to, że decyzja o wszczęciu procedury określonej w art. 88 ust. 2 WE została wydana bez uprzedniej wymiany uwag pomiędzy Komisją a administracją włoską, co przewiduje rozporządzenie nr 659/99 o „postępowaniu w przedmiocie pomocy państwa” (zarzut pierwszy).

Następnie, jego zdaniem, nie przedstawiono uzasadnienia kwestii o fundamentalnym znaczeniu podniesionej przez rząd włoski w trakcie postępowania: we włoskich przepisach prawnych (transponujących dyrektywy ustanawiających ramy funkcjonowania rynków finansowych) otwarte fundusze inwestycyjne oraz fundusze typu SICAV są zorganizowane tak jak zwyczajne niezależne masy majątkowe, podzielone na jednostki uczestnictwa. Nie stanowią one zatem przedsiębiorstw w znaczeniu prawa wspólnotowego. Komisja przyjęła to do wiadomości, lecz stwierdziła, że „w pewnych przypadkach” te konstrukcje inwestycyjne są przedsiębiorstwami; nie wyjaśniła jednak, w jakich przypadkach i okolicznościach fundusze inwestycyjne oraz fundusze typu SICAV nabierają takiego charakteru (zarzut drugi).

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 87 WE, szczególnie ze względu na to, że fundusze inwestycyjne oraz fundusze typu SICAV ze swej istoty nie mogą w żaden sposób zostać uznane za przedsiębiorstwa w znaczeniu prawa wspólnotowego, będąc zwyczajną postacią wspólności majątkowej papierów wartościowych. Nawet chcąc uznać je za takowe, należy ponadto stwierdzić, że rzekoma pomoc nie ma selektywnego charakteru, ponieważ jakkolwiek zainteresowany podmiot (spółki zarządzające otwartymi funduszami „umownymi” lub założyciele funduszy typu SICAV) może zdaniem rządu włoskiego stworzyć — obok niespecjalistycznych konstrukcji inwestycyjnych — konstrukcje specjalistyczne i domagać się obniżenia stawki.